

Arrest

nr. 118 168 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 12 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2008 en 27 augustus 2010 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit in functie van zowel de moeder (eerste verzoekende partij) als haar minderjarig kind (derde verzoekende partij, vertegenwoordigd in rechte door eerste verzoekende partij).

1.2. Op 3 juli 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvragen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2008 en 27.08.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.03.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor I.K. (..) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 14.06.2012 in gesloten omslag.

Er werden medische elementen aangehaald voor T.L. (..)

Uit het medisch advies van de arts-attaché op naam van T.L. (..) (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat uit de overgemaakte medische informatie geen risico in de zin van art. 9ter blijkt.”

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, alsook de schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, werpt verzoekster de volgende middelen tot nietigverklaring op :

1) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 : van artikel 62 van de Vreemdelingenwet : van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel :

2) Schending van art. 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3) Schending van de rechten van de verdediging :

DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 17 november 2008, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het door verzoekster aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter van de Wet van 15 december 2012 volgens dewelke er geen aandoening in hoofde van verzoekster zou bestaan dewelke een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 17 november 2008 en enkele navolgende schrijvens (o.a. dd. 11 december 2011, dd. 5 april 2012 en dd. 7 augustus 2012) diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 09/03/2010 van dokter Verheyden ; dd. 30/03/2010 van dokter J. Belhomme ; dd. 18/11/2011, dd. 13/03/2012 en dd. 03/08/2012 van dokter R. Pobikrowski), waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

EN DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster namens haar minderjarige dochter [L.] ingediend op 27 augustus 2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het door verzoekster aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter van de Wet van 15 december 2012 volgens dewelke er geen aandoening in hoofde van haar dochtertje zou bestaan dewelke een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 27 augustus 2010 diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 06/08/2010 van dokter Jan De Koster en dd. 09/03/2010 van dokter S. Verheyden), waaruit voldoende bleek dat haar dochtertje wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de beide aanvragen tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster en haar dochtertje zouden lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Betreffende verzoekster:

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekster dateert van 17 november 2008, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 3 juli 2012, hetzij meer dan drie jaren en zeven maanden later ; en vervolgens pas betekend aan verzoekster op 11 oktober 2013, hetzij bijna vijf jaren na de aanvraag.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

In casu is wel degelijk schade berokkend aan verzoekster.

De voorbije vijf jaren heeft verzoekster in België, mede door het lange uitblijven van een beslissing ten gronde in verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw., een belangrijke (therapeutische) vertrouwensband opgebouwd met haar behandelende artsen.

Het is evident dat deze vertrouwensband met haar behandelende artsen cruciaal is ; iets waarmee de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 14 juni 2012 ten onrechte geen rekening mee gehouden heeft.

Het is van vitaal belang dat de lopende behandeling in de huidige vorm kan gecontinueerd worden.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan drie en een half jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Ten tweede houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende :

(..)

De bestreden beslissing dd. 3 juli 2012 is gebaseerd op het medisch advies dd. 14 juni 2012 van arts-attaché Tavernier waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoeningen van verzoekster niet

levensbedreigend zouden zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

In zijn medisch verwijst de arts-attaché naar artikel 3 van het E.V.R.M. en naar de wijze waarop het Europees Hof van de Rechten van de Mens voormeld artikel zou interpreteren.

Vooreerst is het niet aan de arts-attaché om zich uit te spreken over de interpretatie van gerechtelijke beslissingen door het E.H.R.M. inzake juridische disputeren.

De arts-attaché, die in casu door verweerder gevraagd werd om een medisch advies te verlenen, gaat zijn bevoegdheid als arts te buiten wanneer hij zich begeeft op het juridisch-technische domein en zich gedraagt als juridisch expert.

De arts-attaché is onvoldoende juridisch onderlegd om terzake correcte juridisch-technische uitspraken te formuleren.

De bewering van de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 14 juni 2012 :

("Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensgevaarlijk is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.") is er één die gebaseerd is op een eigengereide en volledig verkeerde interpretatie van de gerechtelijke beslissingen. Een arts-attaché is geen jurist en is dan ook niet terzake bevoegd om hetzij het EVRM hetzij arresten van het EHRM te interpreteren.

Dit alleen al volstaat om de bestreden beslissing, die gebaseerd is op een medisch advies waarin de arts-attaché zijn bevoegdheid te buiten is gegaan, te vernietigen.

Immers, verweerder én de arts-attaché interpreteren de bepalingen van het EVRM op een totaal foutieve wijze !

Verzoekster verwijst hiervoor naar rechtspraak van Uw Raad (arrest nr. 95 049 van 14 januari 2013 in de zaak RvV 109 180 / II).

Daarin werd o.a. het volgende gemotiveerd :

".."

Nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw. wordt een levensbedreigende aandoening vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of het "zeer vergevorderd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoeningen van verzoekster 'levensbedreigend' zouden moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3,4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder wijst in casu verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging af alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan (kritieke gezondheidstoestand).

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoekster geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tót behandeling in verzoeksters herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§ 1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

In zijn medisch advies beperkt de de arts-attaché zich ten onrechte tot een vaag en onpersoonlijk citaat : "Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensgevaarlijk is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Dit de bijgevoegde attesten blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter..."

Door zich in hoofdzaak te beperken tot het citeren van een dergelijke vage zinsnede, voldoen de arts-attaché en verweerder uiteraard niet aan hun motiveringsplicht dewelke steeds in concreto dient te gebeuren.

Verzoekster kan vanzelfsprekend niet instemmen met een dergelijke (steeds terugkerende) stereotiepe afwijzing van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 14 juni 2012 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoeksters herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

In casu lijdt verzoekster wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. (zie de diverse medische getuigschriften van verzoeksters artsen die aan het administratief dossier waren toegevoegd : waarin uitvoerig de ernst van verzoeksters medische toestand werd beschreven en waaruit bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn en dat bij afwezigheid van medische behandeling het leven en de fysieke integriteit van verzoekster in gevaar is).

Het medisch advies dd. 14 juni 2012 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De ambtenaar-geneesheer heeft zich in zijn advies dd. 14 juni 2012 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 3 juli 2012 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk beperkt tót het geven van een loutere verwijzing naar de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een uiterst korte synthese weer te geven.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 14 juni 2012 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van alle door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

De voorgelegde gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. De medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt laten haar niet toe om te reizen.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoening- en waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster bijkomende vragen te stellen aangaande haar actuele medische toestand hetzij haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekster noch bijkomende vragen te stellen, noch haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de onredelijk grote tijdsperiode tussen de aanvraag van verzoekster enerzijds en anderzijds het advies van de arts-attaché, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tót een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar de Russische Federatie, deelrepubliek Tsjetsjenië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster, aangaande haar actuele gezondheidsproblemen en aangaande de vraag of verzoekster actueel al dan niet een noodzakelijke medische behandeling ondergaan in België.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende artsen had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

Gezien het lang uitblijven van de beslissing van verweerder, was er geen enkele objectieve reden voor de arts-attaché om niet even de behandelende arts(en) hetzij verzoekster zélf te contacteren.

De handelswijze van verweerder getuigt allesbehalve van zorgvuldig bestuur.

Betreffende verzoeksters dochtertje (..) :

Vooreerst houdt de bestreden beslissing een duidelijke schending in van de formele motiveringsplicht.

Verweerder motiveert de bestreden beslissing dd. 3 juli 2012 daarbij verwijzend naar een medisch verslag van een arts-attaché.

Echter, verzoekster heeft NOOIT kennis gekregen van het medisch verslag van de arts-attaché !

De bestreden beslissing dd. 3 juli 2012 was door verweerder aan de Burgemeester van de Stad Genk overgemaakt ter overhandiging aan verzoekster.

Verzoekster ontving enkel de bestreden beslissing, maar mocht GEEN afschrift van welk medisch verslag dan ook van een arts-attaché ontvangen ! !

Medische verslagen van artsen-attaché worden door verweerder principieel en steeds in een gesloten omslag mee verstuurd naar de gemeente die op zijn beurt de beide documenten aan de geadresseerde dient te overhandigen ter kennisname.

Of verweerder in casu al dan niet de gesloten omslag met het medisch verslag van de arts-attaché heeft overgemaakt aan de gemeentelijke diensten van Genk ; dan wel of de gemeentelijke diensten van Genk vergeten zijn om de gesloten omslag met medisch verslag samen met de bestreden beslissing ter betekening over te maken aan verzoekster ; verzoekster heeft er het raden naar. Het enige dat verzoekster met stelligheid weet, is dat zij geen enkele gesloten omslag met daarin een medisch verslag van een arts-attaché heeft ontvangen.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar een medisch verslag dd. 14 juni 2012 van een arts-attaché , en dit zonder evenwel een afschrift van dat medisch verslag aan verzoekster mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoekster en aan haar behandelende arts de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van dat verslag ; deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of de arts-attaché op een afdoende wijze rekening heeft gehouden met alle door verzoekster voorgelegde medische verslagen ; of de arts-attaché alle door verzoekster voorgelegde medische verslagen op een voldoende onderbouwde wijze heeft weerlegd ; of de arts-attaché beschikte over een bijzondere expertise inzake o.a. oogziekten etc. etc....

Aangezien het voor verzoekster totaal onduidelijk is op welke grondslag verweerder zijn beslissing heeft gebaseerd, is het duidelijk dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar een medisch verslag van een arts-attaché, maar verzoekster heeft er het raden naar de inhoud van dat verslag.

Verzoeksters rechten van de verdediging worden geschonden omdat zij het medisch verslag van de arts-attaché, waarop verweerder de bestreden beslissing heeft gebaseerd, inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat zij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten tweede heeft verzoekster wel degelijk diverse objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan haar dochtertje lijdt.

Aan de hand van deze verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan Limana lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan Limana lijdt door verweerder ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tót verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurs-handelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om : Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het materiele motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het KB van 17 mei 2007. In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 3 EVRM.

Verzoekster somt de door haar ingediende medische attesten op en meent dat daaruit voldoende blijkt dat zij en haar dochter wel degelijk lijden aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar hun herkomstland een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Uit de beslissing zou niet blijken dat alle gegevens in acht werden genomen. De beslissing zou niet genomen zijn binnen een redelijke termijn. Gedurende de voorbije vijf jaren zou zij een belangrijke therapeutische vertrouwensband hebben opgebouwd met haar behandelende artsen. De arts-attaché zou onvoldoende juridisch onderlegd zijn om een correcte juridisch-technische uitspraak te formuleren en om het EVRM te interpreteren. De rechtspraak van het EHRM zou op een verkeerde en te enge wijze geïnterpreteerd zijn. Verzoekster verwijt de verwerende partij geen onderzoek te hebben gevoerd naar de mogelijkheden en toegankelijkheid van de behandeling in het herkomstland. De bevindingen van de arts-attaché zouden tegenstrijdig zijn met de door haar voorgelegde medische verslagen. Tenslotte meent zij dat zij onderzocht diende te worden. Zij zou nooit kennis gekregen hebben van het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer aangaande haar dochtertje (...).

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter, §1, vijfde lid voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (cfr. RvV 7 april 2010, nr. 41 432) Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou er in hoofde van de ambtenaar- geneesheer een verplichting bestaan haar te onderzoeken.

Verzoekster toont niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekster zou ontstaan. (cfr. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757 en RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het feit dat verzoekster een vertrouwensband heeft opgebouwd met haar therapeut impliceert geenszins dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen werd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hieromtrent reeds wat volgt:

"In zoverre verzoekers daarnaast wijzen op het belang van de vertrouwensrelatie tussen verzoekster en de therapeut, welke in grote mate het slagen van de behandeling bepaalt, tonen zij evenmin aan dat verweerder op foutieve of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de aandoeningen van verzoekster kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1r eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Deze wetsbepaling heeft immers geenszins tot doel om een vreemdeling tot een verblijf toe te laten opdat deze de vertrouwensrelatie met een bepaalde arts/therapeut kan verderzetten." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 91 598 van 19 november 2012)

Zij merkt op dat uit de beslissing niet zou blijken dat met alle medische gegevens rekening zou zijn gehouden, doch laat na in concreto aan te duiden om welk medisch attest het dan precies zou gaan. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk wel medisch element er zou zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster houdt voor nooit kennis genomen te hebben van het medisch advies dat opgesteld werd voor haar dochter. Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing, die op 11 oktober 2013 aan haar ter kennis werd gebracht, dat onder "verklaart bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen" "weigert te tekenen" werd aangebracht. Het is geenszins omdat verzoekster weigerde de beslissing te ondertekenen dat zij geen kennis heeft genomen van de beslissing en de bijhorende medische attesten.

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de verwijzing naar artikel 3 EVRM die door verzoekster wordt bekritiseerd, dient verwezen worden naar het arrest nr. 225.523 van de Raad van State van 19 november 2013

waarin onder meer geoordeeld werd wat volgt:

"(...) Considérant qu'outre les extraits des travaux parlementaires ci-avant rappelés, l'exigence d'un certain seuil de gravité de la maladie ressort des termes mêmes de l'article 9ter, §1, alinéa 1er, lorsque le législateur parle « d'une maladie telle » - c'est-à-dire à ce point grave - qu'elle entraîne un 'risque réel' pour sa vie ou son intégrité physique ou un 'risque réel' de traitement inhumain ou dégradant ; que l'utilisation, par deux fois, de l'expression 'risque réel' fait manifestement référence, par analogie, au critère appliqué par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation des violations de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

U)

Considérant qu'en conséquence de ce qui précède, le Conseil du contentieux des étrangers a conféré à l'article 9ter §1, 1er, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 précitée, une portée qu'il n'a pas, en jugeant que cette disposition astreint l'Etat belge un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence' relative à l'article 3 précité de la Convention ; que, dans cette mesure, le premier moyen est fondé ; (...) »

Met andere woorden, naast de terminologische overeenstemming met art. 3 EVRM ("reëel risico" en neen onmenselijke of vernederende behandeling), werden ook de begrippen reëel risico voor het leven of fysieke integriteit. in 1993 in de Vreemdelingenwet geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van art. 3 EVRM en deze werden bij het invoeren van artikel 9ter Vreemdelingenwet in 2006 werden overgenomen in dit artikel. Zo kan worden vastgesteld dat de Wet van 06.-05.1993 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de Vreemdelingenwet introduceerde.

De begrippen "gevaar voor het leven en de fysieke integriteit" werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming) opgenomen in de Vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM.

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 bij de invoering van art. 9ter Vreemdelingenwet met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 EVRM, en dus niet enkel met betrekking tot het vermelde' reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term gevaar bovendien eveneens door het concept "reëel risico" voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar art. 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

Het EHRM stelt wel degelijk dat een gebrek aan een levensbedreigend, vergevorderd, kritiek stadium doorslaggevend is om de toepassing van art. 3 van het EVRM uit te sluiten.

Een actuele levensbedreiging is bijgevolg wel onontbeerlijk om binnen het toepassingsgebied van art. 3 van het EVRM te kunnen komen.. .

Ook in casu werd artikel 3 EVRM of artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins te beperkend geïnterpreteerd. De overwegingen verzoekster vormen geenszins een motivering waarom de correcte interpretatie van artikel 9ter Vreemdelingenwet en 3 van het EVRM die in de bestreden beslissing uitvoerig worden uiteengezet, geen afdoende motivering in rechte zouden uitmaken van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat er in iedere omstandigheid een onderzoek dient te gebeuren naar het herkomstland. Zoals reeds supra uiteengezet dient er een bepaalde 'graad van ernst' te zijn. In casu oordeelde de ambtenaar-geneesheer dat er geen gevaar bestaat voor de fysieke integriteit zelfs indien er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland. Er diende derhalve dan ook geen onderzoek te gebeuren naar het voorhanden zijn van de zorgen., die door de ambtenaar-geneesheer niet als noodzakelijk weerhouden werden..

De middelen zijn niet ernstig."

2.3. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond voor het afleveren van een verblijfsmachtiging waarbij gewezen wordt op de adviezen van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt :

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5°in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 14 juni 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van eerste verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17.11.2008.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

-Afschriften van de verslagen (van verpleegkundigen en artsen) met betrekking tot de opvolging van de zwangerschap en bevalling in 2008 en 2010. Hieruit blijkt tweemaal een pre-eclampsie met keizersnede;

-Attesten (d.d. 9/3/2010) van dr. Verheyden waaruit blijkt dat betrokkene gehospitaliseerd was van 12 tot 22/02/2010 en bevallen is op 16/02/2010;

-Medisch attest (d.d. 30/03/2010) van dr. J. Belhomme, gynaecoloog, waaruit blijkt dat betrokkene vanwege een ernstige pre-eclampsie op 16/02/2010 een keizersnede onderging. Opvolging door oogarts is nodig vanwege weerslag van de pre-eclampsie op de ogen. Ze moet ook verder medisch opgevolgd worden.

-Medisch attest (d.d. 18/11/2011) van dr. R. Pobikrowski, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan clusterhoofdpijn en een ernstig anxio-depressief syndroom, waarvoor behandeling met Redomex (amitriptyline = antidepressivum), Impromen (bromperidol = antipsychoticum) en Xanax (alprazolam = anxioliticum/sedativum).

-Kopies van voorschriften (d.d. 18/11/2011 en onleesbaar) van dr. Pobikrowski.

-Standaard medisch getuigschrift (d.d. 13/03/2012 ingevuld door dr. Pobikrowski waaruit blijkt dat betrokkene een anxio-depressief syndroom heeft, waarvoor ze behandeld wordt met Efexor en Halcion.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 28-jarige vrouw uit Rusland lijdt aan clusterhoofdpijn en een anxio-depressief syndroom, waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt. Bij afwezigheid van de behandeling kan volgens de bijgevoegde attesten, de clusterhoofdpijn toenemen.

Op basis van de voormelde gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit de bijgevoegde medische attesten blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.7. Eerste verzoekende partij wijst er onder meer op dat de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vereisen dat het moet gaan om een levensbedreigende ziekte en dat ook ziekten die een reëel risico inhouden op het leven of de fysieke integriteit bij gebrek aan adequate behandeling binnen het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen. Verwerende partij heeft zich echter beperkt tot het nagaan van de eerste mogelijkheid.

2.8. Uit het medisch advies van de arts-adviseur aangaande de aandoening van de eerste verzoekende partij blijkt dat deze stelt dat eerste verzoekende partij lijdt aan clusterhoofdpijn en een anxio-depressief syndroom waarvoor ze medicatie neemt. Uit niets blijkt dat het in casu om een banale aandoening gaat.

2.9. De Raad wijst erop dat artikel 9ter, gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van toepassing is op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;

- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De Raad benadrukt verder dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.633).

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en uit hetgeen voorafgaat, volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer de redengeving moet bevatten die hem ertoe heeft gebracht te besluiten dat de voorgelegde medische elementen buiten elk van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vallen.

In casu blijkt uit bovenstaande motivering van het advies van 3 juli 2012, dat integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing, dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De ambtenaar-geneesheer stelt dat de aandoening van eerste verzoekende partij niet beschouwd wordt als direct levensbedreigende aandoening. Hieruit leidt hij op directe wijze af dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. De vraag die zich te dezen stelt, is of de ambtenaar-geneesheer op afdoende wijze tot zijn conclusie is gekomen en dit in het licht van de twee afzonderlijke toepassingsgevallen die in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vervat liggen.

2.10. De Raad volgt verweerder waar deze in de nota met opmerkingen uiteenzet dat de bewoordingen "*reëel risico*" en "*een onmenselijke of vernederende behandeling*" van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet zeer nauw aansluiten bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM. Het standpunt van de verweerder dat het begrippenkader en de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen als (exclusieve) maatstaf dienen te worden gehanteerd bij de evaluatie van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gaat echter niet op. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM, is immers niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 3 van het EVRM, als hogere rechtsnorm, weliswaar bepalend is voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden, doch verweerder kan niet aan een duidelijke wetsbepaling, in casu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een beperktere interpretatie geven die exclusief is gestoeld op een hogere rechtsnorm (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Uit artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet kan alleszins niet worden afgeleid dat de aanvrager, om toegelaten te worden tot verblijf op grond van zijn medische aandoening, in elk geval moet lijden aan een ziekte die direct levensbedreigend of in een vergevorderd stadium is dan wel dat hij steeds in een kritieke gezondheidstoestand moet verkeren in de zin van de rechtspraak van artikel 3 van het EVRM. Het blijkt niet dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder de mogelijkheid zou ontnemen om ook in gevallen die niet voldoen aan de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen een verblijfsmachtiging toe te kennen.

2.11. De Raad verwijst dienaangaande nog naar de rechtspraak van de Raad van State in arrest nr. 225.632 van 28 november 2013 waaruit eveneens blijkt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan deze van artikel 3 EVRM. De verwijzing van de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State van 19 november 2013 kan hieraan geen afbreuk doen.

2.12. Verweerder kon te dezen dan ook niet dienstig motiveren dat het bestaan van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder is immers tevens en in de eerste plaats gebonden door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat zoals reeds werd besproken duidelijk twee verschillende situaties voorziet.

2.13. De Raad stelt vast dat in casu in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet werd nagegaan of eerste verzoekende partij al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Waar de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarvan de motivering beperkt is tot de eerste situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, en waarin desondanks in het algemeen wordt gesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat zoals hierboven uiteengezet duidelijk ruimer is, is de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig gemotiveerd. Uit niets blijkt immers dat in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag wat betreft eerste verzoekende partij onderzoek werd verricht naar *"het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst"*.

2.14. Door enkel te onderzoeken of de aandoening van de eerste verzoekende partij levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte zoals vereist door artikel 3 van het EVRM en zoals geïnterpreteerd door het EHRM, zonder verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, heeft de verweerder tevens de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskend.

2.15. De bestreden beslissing is derhalve genomen met miskenning van de motiveringsplicht.

2.16. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Immers blijkt niet dat er in casu sprake kan zijn van twee aparte beslissingen. De verwerende partij heeft ervoor geopteerd de aanvragen van de eerste en derde verzoekende partij samen te voegen en zich uit te spreken in één beslissing. Daar de bestreden beslissing één en ondeelbaar is, dient zij in haar geheel vernietigd te worden, ongeacht of de kritiek van de verzoekende partijen op de beoordeling van de medische aandoening van derde verzoekende partij onterecht zou zijn. Derhalve dient deze kritiek dan ook niet te worden onderzocht.

Daar voorts ook het eventueel gegrond zijn van de overige middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere vernietiging bestaat er geen noodzaak tot onderzoek van deze middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012, waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond worden verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER